

11.2.2022

שלום לכולם,

השבוע נפרדנו בעצב רב מעובד, מזריע, חבר – יעקב גהרי.
הסקירה, מוקדשת לזכרו.

יעקב גהרי ז"ל

(התמונה, באדיבות דני סטרשנוב, ניר בנים)

אדם חכם אמר פעם:

מה דרוש לו לאדם?

חיוך, מילה טובה, מבט- והעולם שלו על כף היד.

בתחילת השבוע נפרדנו מאדם מיוחד שניחן בכל התכונות הללו, חברנו לשירות: קובי גהרי.

קובי, יצא לפני שנתיים לפנסיה לאחר כארבעה עשורים בשיאון. בתחילת דרכו בשירות להזרעה מלאכותית, עבד בפרייה כמסגר ומשם התקדם למזריע במשקי הדרום.

קובי, חנך בדרכו השקטה והצנועה מזריעים צעירים שהשתלבו בשיאון בהם שלומי בן גל וגילי יעיש, שראו בו כאח גדול וחבר קרוב. קובי היה דמות אהובה וחברית בכל מעגל שהיה בו: בקרב חבריו בשיאון והרפתנים במשקים, בחוג חברי הילדות ומשפחתו שעטפו אותו עד יומו האחרון. קובי אהב לטייל עם אשתו רונית במסלולים רבים בארץ ובחו"ל. חלומו הגדול היה לטייל עם בנו הצעיר בארה"ב, חלום שנגזז ביום שני האחרון. יהי זכרו ברוך.

ליאת והב בן גל

קראנו לו קובי,

נולד בינואר 1952 והחל את עבודתו בשירות להזרעה מלאכותית, בינואר 1977. תחילת עבודתו הייתה בפרייה, בעיקר תרם מיכולותיו היצירתיות כמסגר. לימים, עבר והחל את עבודתו כמזריע. בשנת 2019 היה מתוכנן לצאת לפנסיה, אבל תפנית בעלילה.....

במאי 2018, "לפתע נעלם" בטרם הספקנו להיפרד ממנו.....הרפתנים ואנחנו רצינו לערוך לו אירוע פרידה, אך קובי כבר לא היה.

הסובבים אותו ומשפחתו היקרה, עטפו אותו במסירות אין קץ, הגם שהקשר בינו לסובבים דעך וקמל.

ביום שני, ה-7 לפברואר 2022, התבשרנו בידיעה המרה על מותו.

איך נזכור אותו? בסיפורים הקטנים של החיים וזיכרונות טובים:

קובי ניחן בידי זהב – כאלו שבונות, פותרות וגם מייצרות חיים חדשים של עגלות ועגלים ברפתות רבות במרחב הדרומי שלנו. בספר העדר רשומות רק.... 183,355 הזרעות לזכותו. סביבת עבודתו הייתה מאוד מסודרת, כתב ידו קריא להפליא, והגם שעבד בסביבה של זבל רב, הוא סיים תמיד את יום עבודתו, בצורה נקייה.

קשריו היוצאים מהכלל עם הרפתנים הרחיבו את מעגל היכריותיו: "קפה קטן" ברפת הזו, "ארוחת בוקר על המרפסת" ברפת האחרת, "בוא נעשן סיגריה קטנה" ברפת נוספת, שמחות ואבלות אצל כולם – זו הייתה שיגרת העבודה, זו הייתה "המשפחה" המורחבת שלו.

קובי היה יוצא מוקדם בבוקר, ונותן את זמנו בנחת לכל רפתן ורפתן. הוא מאוד אהב את עבודתו ותמיד הביע לויאליות ואמונה לחברה ולרפתנים אצלם עבד. ולראיה, הקושי הגדול "בשינוי אזור העבודה של קובי" – גם הוא וגם הרפתנים לא היו מוכנים לשנות, עדות לקשר האישי והמקצועי, החם והטוב, שפיתח עם הסובבים אותו. האזור האחרון שלו היה: מושבים - אביגדור, ניר בנים, ניר ישראל, שפיר, עוזה וקיבוצים - עין צורים, גת, גלאון.

ימ"י שישי – "ימים מיוחדים", שבהם קובי מהר לסיים את עבודתו ורץ למלא את תפקידו החשוב: עריכת השולחן לקידוש של שבת. מסביב, רונית אישתו, וחמשת ילדיו: ארז, יובל, יסמין, איתן ואיתמר. בציעת החלה, המרק החם, האוכל העשיר ומזמורי התפילה – שיגרה של בית יהודי חם.

רגע לפני סיום פרק העבודה ותחילתה של תקופת הפנסיה עם המשפחה, נכדים, בילויים, טיולים... אירוע הפרידה ואיחולים לבריאות ושמחה, הפך להיות אירוע פרידה וניחום. עצב עמוק מהול בהקלה שקובי ומשפחתו לא סובלים יותר.

קובי היקר איש נעים הליכות, איש של חסדים, נזכור תמיד את צחוקך וחיוך הנצחי.

תודה רבה על תרומתך רבת השנים לרפתנים ולשיאון.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים,

יואל